

INTA VĪKSNĪŅA-DRIĶE

VĀRDI BEZ ATBILDES

Es ticu, ka vārdi tā neizgaist
kā vējā kaisītas ziedlapas.
Tiem ir savs segums, tie dvēselē kaist,
un klejo, un maldās bez atbildes.

Es ceru, ka lietavas pāries drīz,
un sienāži sisinās pļavās,
ka dāliju liesmas vēl nedzisīs,
bet kvēlos šīs vasaras skavās.

Jā, dzīve mēdz pārdomas izraisīt.
Vien žēl, ka vārdiem nav atbildes.
Ja mēģinu zvaigznēs ko izlasīt,
tad liekas, ka vēji to projām nes.

GULBJI

Zelta vārtus saule
Plaši vaļā ver.
Balti putni airē,
Baltu prieku lej.

Atmirdz tuvu krastam.
Gribas noglāstīt.
Tādu baltu sapni
Nevar izstāstīt!

Gaišums spārnu vēdās
Mulsā plakstus ver.
Balti, svēti gulbji
Pār mani prieku lej.

KĀDA RUDENIM VARA

Tik dzelteni zeltainas lapas dej'
Un mirguļo brāzmainā vējā.
Vējš draiskulis, lapas virpinot, smej
Un iemet tās tieši sejā.

Skat', dardedzes krāsās dālijas zied,
Kvēl gladiolu diženās vāles.
Aiz apvāršņa saule smīkņājot riet,
Un gājputni aizlido tālēs.

Kā sarkani lukturi sērmūkši spīd, -
Līkst zari no ķekaru svara.
Un resnulim ozolam zīles krīt.
Ak, Dievs! Kāda rudenim vara!

KUR VIRŠU ZIEDI GULST

Tu paliec tur, tās dienas
Saules rietā,
Kas, starus laistīdams,
Vēl mīļi sveikas māj,
Tai pašā rasas zālienā,
Tai pašā vietā,
Kur zilais mēness slepus
Sapņu sagšu klāj.

Tu paliec tur, tā lauka
Nobriedušās skarās,
Kur tītenis aiz draudzības
Vēl stiebru vij,
Tās sadegušās mīlestības
Vārdu varā,
Kas, pelnos pārvērtušies,
Teic: tā tomēr bij.

Tu paliec tur, kur dvēsele
Aiz sāpēm klusē,
Kur vārdu nav, kur sirds
Aiz paguruma mulst.
Tu paliec tur, tai zālienā,
Tai pašā pusē,
Kur neaizmirstuļu
Un viršu ziedi gulst.

VISS NOTIEK

Bārbelei kad sārtums vaigos mulst,
Zied lapas, virpuļojot draiskā dejā.
No pārsteiguma ābols rokā gulst.
Viss notiek, ieskatoties rudens sejā.

Klau, klaigādamas zosis projām klīst!
Un zīles krīt. Dimd atbalss vēja taktī.
Tur salnas kosti, ziedi čukstot vīst...
Viss notiek, ieklausoties rudens naktī.

Kas vasaru uz putnu spārniem nes?
Kas dālijām liek sadegt kvēlās liesmās?
Skan brīdinoši vēja stabules...
Viss notiek, vienojoties rudens dziesmā.

AK, RUDENI, RUDENI

Ak, rudeni, rudeni, nesteidzies vēl!
Vēl dāliju liesmas caur miglājiem kvēl.
Asteru kurvīšos kamesenes lien,
Un lietuvīrs gliemezim antenas slien.

Ak, rudeni, rudeni, pasmaidi vēl!
Mums tomēr vasaras saulstaru žēl.
Rau, lapas griež valsi bez mūzikas,
Un ezis uz adatām ābolu nes.

Ak, rudeni, rudeni, ieklausies gan, -
Skumja atbalss man dvēselē skan...
Ceļmalas ozolam zīles jau krīt,
Vasara projām ar dzērvēm slīd.

PELĒKIE MĀKOŅI

Oktobra pelēkos mākoņos raugos,
Uz brīdi pieverot plakstus.
Zīlītes kailajos zaros kā cimdā
Man skumjās ieada rakstus.

Tagad es izprotu rakstaino tīklu,
Jo putni kā dzīpars auž prieku.
Pelēkie mākoņi - krustvārdu mīkla,
Ar cerībām pilda šo sieku.

Pelēkie mākoņi – dvēselē ilgas
Kā lietus, kas zemei dod lāses;
Vēl gribas lūkoties tālumos zilgos,
Kur aizlido dzērvju kāsis.

MIĶELĪTES

Jau miglas roka noglauž rudens dienu,
Un kailie bērza zari vējā trīc;
Caur rudām lapām brienu vēl arvienu,
Kad dārzā aust gaišs miķelīšu rīts.

Tās manās domās saules mirdzu ienes,
Kad ugunīgās vīna lapas zied;
Es eju tuvāk pieglauzt vaigu vienai,
Tai miķelītei, kura jautri dzied.

Dzied visas trīs tik mīļi kā jau māsas,
Un katras dziesma dziļi sirdī krīt;
Vai baltā, zilā ugunssārtā krāsā,
Tām visām paldies gribu pasacīt.

VĒLĒJUMS

Rau! Dāliju liesmas jau izplēnē, zied,
Brauc rudens ar pīlādžu ratiem.
Tev atmiņu birztaļā sauli vēl gūt,
Kad kļavlapa pieskaras matiem.

Lai dvēseles ielokā pīpenes zied,
Sirds veldzējas draudzības rasā!
Nu, pamāj tām dzērvēm, kas projām jau iet,
To atvadās rītdienu lasi!

MĒS TIEKAMIES LAIKĀ

Mēs tiekamies laikā,
Kad rudens ar krāsainām
Dālijām vasaru skauj,
Kad vējmāte staigā un,
Birdinot asaras,
Pēdējās rožlapas rauj.

Mēs tiekamies laikā,
Kad ezis uz adatām
Sarkanu ābolu nes,
Kad dzērves jau klaigā,
Tā aiznesot līdzī sev
Dziesmu no dzimtenes.